

Pohádka o smutné knížce , aneb jak děti motivovat ke čtení knih

V jednom velkém domě, který stojí na náměstí, je spousta polic, poliček, stojánků, štelárků a na nich je plno knížek. Některé nemají žádné obrázky, ale spousta knih má krásné kresby.

Jsou v nich namalované princezny, princové, králové ale i čarodějnice, draci a všelijaké obludy.

V jedné z těchto poliček stála knížka, nebyla ani moc velká, ani moc tlustá, ani moc malá, ani moc tenká, byla to zkrátka taková obyčejná knížka. Vedle ní stály velké barevné knihy, které si pořád někdo bral do rukou a prohlížel si je, listoval v nich a potom si je odnesl domů. Ony když se potom vrátily zpět do police, vyprávěly té obyčejné knížce, jaké viděly velké pokoje a skříně, jak ležely na nočním stolku a seznámily se s ostatními knihami a naše obyčejná knížka byla moc smutná a trápila se, že si jí nikdo nevšimá, nepůjčuje si ji domů a ona nikdy nepozná jiná místa a bude pořád stát jenom v tom velkém domě na poličce.

„Proč si mě nikdo nechce půjčit?“, ptala se knížka. Vždyť nejsem tak ošklivá a mám také hezké obrázky, ostatní knížky jen krčily listy, že neví.

Jednou přišla do knihovny holčička, měla dva pletené copánky a na nose brýle a rozhlížela se po poličkách a pořád nevěděla jakou by si půjčila knihu domů. Jedna se jí zdála moc velká, druhá zase barevná no a ta třetí ta se jí prostě nelíbila. Najednou si všimla naší smutné knížky, vzala jí lhostejně do ruky a řekla si, že je to stejně jedno jakou si vezme knížku, protože se jí stejně žádná nelíbí. Holčička byla mrzutá, protože jí bolelo břicho a hlava a tak vzala naši smutnou knížku podpaží a loudala se domů.

Vůbec netušila jakou má knížka radost, ta se pořád rozhlížela celou cestu kolem sebe a byla moc šťastná, že si ji konečně někdo půjčil a chce si ji přečíst. Ale holčička, když přišla domů nezačala číst, položila knížku na poličku, sundala si brýle, lehla si do postýlky a usnula. Ráno se knížka dozvěděla, že je holčička nemocná. Ta jen spala nebo se dívala na televizi.

Naše knížka zase začala být smutná, když už si jí někdo půjčí tak si ji ani nepřečte? Jednoho dne se holčička vzbudila a zjistila, že už jí břicho nebolí a hlavička už skoro taky ne, vstala z postýlky, aby si vzala z poličky panenku a všimla si knížky, kterou si půjčila a na kterou úplně zapomněla. Byla zvědavá, co se v ní píše, nasadila si brýle na nos a začala číst.

Najednou zjistila, že knížka není vůbec obyčejná naopak, že je velice zajímavá a má hezké obrázky, zkrátka a dobře naše smutná knížka se holčičce moc líbila.

Odpoledne jí přišla navštívit kamarádka, která si knížku také půjčila, aby si ji přečetla a naše knížka už nebyla smutná, ale byla z ní veselá kniha.

